

Březina Otokar

Svítání na západě



Otokar Březina
Svítání na západě

«Public Domain»

Březina O.

Svítání na západě / O. Březina — «Public Domain»,

Содержание

* * *	5
Ranní modlitba	6
Tys nešla	9
Vteřiny	10
Конец ознакомительного фрагмента.	11

Otokar Březina

SVÍTÁNÍ NA ZÁPADĚ

* * *

Ples věčných svítání do soumraků mých zpíval,
v nach růží západních se třásl rosou jitřní.
Den času nového mé slunce rudě stmíval,
však šerem duše mé lil tajnou záři vnitřní.

Most bledých paprsků má píseň zdvihla v pýše
nad hlubin zrcadla, kam obraz hvězd jsi protkal;
mé touhy, kající, šly po něm v rodné výše
a mrtvých předků sen mé snění na něm potkal.

Včel rojem před bouří když myšlénka má vřela
a ticha věčný hlas v ní těžkým echem zmíral,
když radost života mi dvěře uzavřela
a pokyn bolesti je dálkám otevíral,

své stíny žhavý den na cestu noci metal
a z květů jabloní mi leden dýchal v sněhu:
ze zrní vteřin mých sad jiných vůní zkvétal
a šelest rákosí mi pěl o druhém břehu.

V hod věčných vzkříšení tvůj kvas jsem toužil píti,
však žhavých účinků jsem neznal zrání tvého;
teď mdlý a opojen v své krvi slyším hřmítí
let vichrů z vinic tvých, žár léta tajemného.

U zdrojů nafty tvé, jež zapáleny chvějí
se dechem staletí a svítí věčným zořím,
jsem lampu doléval; však plnou číši její
jsem převrh na sebe a v plamenech teď hořím.

Ranní modlitba

Stan černý smrti, jež rozpíná duše na cestě své, aby odpočinula,
jsem svinul dle rozkazu tvého a obrácen k východu světla,
řekl jsem myšlénkám, klečícím na růžových kobercích jitra: Modlete
se!

O Nejvyšší!

Tvůj úsměv mystický zatřásl zemí šlehnutím úrodné mdloby,
nedočkavé hlasy všech vůní zmateně vyvalily se z nížin,
žíznivé klasy prohnuly se s bolestnou rozkoší pod sesutím světla
a zdravé vtáhnutí dechu radostně rozesmálo žijící formy. —
Ale zraky milenců snu se zatměly bázni, vyhýbavé a kleslé
pod jiskřivým pohledem dne, v němž svítí divoká žádost nezrozeného.
Jako hněvivý zrak dozorce davů a sil přelétl krajiny země,
zachvěl se před ním život, zabouřily dílny všech krví.
Oblaky s drápy ohnivými vyhnal z vod (schoulené v moří zářící
hnízda),
vpadl do stáda opilých vůní a hlas jejich zakřikl hněvem bílého žáru,
ve varu světél rozkypěl barvy, žhavé je nastříkal v duše,
a palčivým popelem okamžiků posypal hlavy litujících.

Hodinami zazvonil všem duším počátek žně o Majiteli rolí a stád!
Všichni viditelní a neviditelní služebníci vyšli na souvratě tvé,
ale rachot tvých vozů, naplněných úrodou, zahřmí jen do snění básníků.
Tvá bude úroda na polích lásky a v zahradách, kde jaro omdlelo vůní,
úroda chudých, zmořená suchem v den setí a deštěm v den metání
klasů,
úroda těch, kteří pohledy síly určují hranice majetku svého,
úroda bolesti, s květy, jež hoří všemi barvami duší
a jako příliš vytažené lampy, jež kouří dusnými vůněmi smrti.
Úroda setby, jež čeká pod sněhem času na dobu staletých tání
a královská úroda zrní nezasetého.

I já, jeden z nejchudších, vycházím poslušen na hlas tvého zvonu,
na zděděnou líchu mých mrtvých, kde klekání ztichlá mi hlaholí z
hučení větrů,
a oněmlé hlasy z šepotu stvolů mne sílí povzdechem dávná.

O Věčný! Až žárem se rozpuká země, dej ať sednouti mohu do tvých
stínů!

Až umdlím, přej, aby mé naděje se napily vína šumného budoucí září!
Až prací zrudnou mi tváře, nech je zlíbatí pohledy mrtvých
a pot mého čela ať ovívají eterné ruce těch, kteří mne milovali!
Dej požehnání mým zrakům, když utkví na bujném obilí šťastných,

a pevnost pohledu mému, když uzří mystické znamení smrti na květech
zahrad a duší!

Hlasu mému dej hudbu lahodnou žencům, jak zvonění o polednách,
a písni mé stříbrné kadence potoků uprostřed polí, v čas žízně!

Dej, aby mé kroky vzbudily z umdlení radostné čekání bratří,
a na můj pozdrav aby vlídně odpověděli pospíchající!

Dej, ať v hněvivých pohledech nepřátel dovedu uctíti záření tajemství
tvého,

a chvilím, které proti mně vyšlou, ať řeknu s úsměvem: Dělníci moji!

A nezasloužím-li, aby má křídla se vznášela silou mého zraku,
ať lítost má vznáší se silou, po níž teskní má slabost!

Dej duši mé odvahu mlčení, když jsi promluvil znameními,
a zahradám mým dosti růží, když nastane doba navíti věnců!

Učiň, ať pravda má podobna jest knize modlitební,
aby každý v ní našel modlitbu svou, i zavržený a umírající!

A odrazí-li se věčné slunce v mém slově, ať v radostnou extasi zardívá
bratry

a květy jejich touhy ať obrací k věčnému ohnisku zrání!

Dej, ať v paprscích úsměvu mého pel z polí mých padá na sousední
líchy,

a dech bolesti mé ať sráží se v krystaly léků těm, kteří hledáním
onemocněli!

Ticho mé samoty naplň šuměním křídel zbratřených duší,

a okamžiky radosti mé ať vonným deštěm se nad loži beze snů třesou,
jako zpívání harfy k útěše zarmouceného.

Dej, aby mé myšlenky byly jak větry jarní, jež přinášejí rytmus
budoucím písním,

a jako vichřice, které nutí k návratu chodce před cestami smrti!

A umírajíce ať podobny jsou těm květům (symbolům setby z jiného
světa),

které, když vadnou úpalem denním, ještě po jahodách voní.

Unaven prací a láskou a bolestí zlomen ať usednu v kvetoucí meze

a zbytek dne ať ztrávím pohroužen, němý, ve věčnou hudbu tvých
světél.

Až večer se nakloní k zemi a zakřiknuté vůně se vrátí,

i já půjdu, pracovník osamělý, k příbytkům kouře stoupajícího.

Pod tvým stromem usednu, jež všemi prostory korunu košatou zdvihá
a v jehož černém, ledovém listí zvoní tichem hvězdy, jak včely všech
úlů;

má hrdost, zamlklá za dne, k mojí písni se vrátí,

políbením, jež nekonečnými činí paprsky zraků, na oči mne zlíbá,

a těm, kteří poslechnou, s hlavou pyšně v zad skloněnou zpívati budu.

Zpívati budu tvé dějiny, jež v duších mrtvých národů jásalý zářením
dneška,

a v duších živých neznámým jazykem budoucna mluví.

V epickém toku všech barev, v tisících tonů, v bizarních rozkvětech
hmoty,

v prostoru smrtelných tiších, v nichž buší kladiva skrytých tvých dílen,

kde formuješ budoucí slunce pod klenbami načernalými,
až jiskrami z kovadlin tvých do závratných výší tříští se světy!
V lyrismech tušení, v šílenstvích hrůzy, v sinavém třesení září,
škálami vášní, v notách dle klíčů a předznamenání smrti.
I rozpustí se má slova jak sůl v žíravém dešti tvé vláhy
a krystalovati budou v sršení jisker a v praskotu neznámé síly.
Barvami neviditelného vidma mé obrazy se vzejmou, hýřící slávou,
stíny jejich budou položeny oslňujícím zářením pozemských světél,
však jejich světla tvým stínem; a do tvých úběžných bodů
paprsky jejich perspektiv se v ohniska sletí.
I pozdvihne se sen můj s křídly zachycujícími reflexy věčného jitra
a jako gigantský fantom orla zem ponese v žhavých svých spárech,
na dvě strany rozhrne černé oblaky noci a lehne k tvým nohám,
a zrak své pýchy nastaví pokorně proklání pohledu tvého
v syčícím výtrysku krve osleplý září.

Tys nešla

Příliš brzy jsem rozsvítil lampy a do váz natrhal kvítí
a vůněmi, jež v plamenech šlehají krví, své síně jsem nadech':
koberce prostřel jsem, naléval vína, v nichž slunce minulá svítí,
jež před lety usínala v chudých mých vinohradech.

Tys nešla. Hodiny z dálky se smály, má jara v nich jasmíny kvetla,
a dýchala na tvůj neznámý obraz věnčený lilijemi;
čas vadl, růže mé chřadly, vína má hořkla, rudla má světla,
a sny, jež jsem ti naproti vyslal, se vrátily teskný a němý.

Tys nešla. Zaklínal jsem tě magií Vůle, jež prostorem sálá
proudy tajemných spojení a přenáší nejhlubší chvění!
Větrům jsem házel setbu své touhy, aby v duši ti splála
v ohnivě keře a sugescí vůně vedla tvé snění.

S dušemi básníků jsem hovořil o tvé váhavé chůzi;
naděje má s umdleným úsměvem seděla na prahu dveří;
oněmly cesty, bázní se schoulily stromy a v soumraku hrůzy
šlépěje přátelských kroků jak černým sněhem se zaváty šepí.

Tys nešla. Kdo tě potkal a svedl z mých zahrad? Či leká
tě oblak, jenž zhaslými slunci se pozdvih' a nad mým domem se
prostřel?
Či smrt, která zabíjí v křižovatkách mé hosty a čeká,
až sám se přiblížím k oknu, blízko na osudný dostřel?

Je pozdě již. Záclony zdvihám, okna svá bez bázně otvírám výším
a od hvězd zvoní mi píseň započatá před staletími;
neznámý hlas tvůj chladivým nárazem etheru slyším
z té písni věčné se třásti tony přitlumenými.

V noci všech světů padá, kde polibků jásavá bouře se sráží,
jež rozžehá v křížení blesků nesčetné životy příští.
Věř, my se to líbáme tisíci retů, objetím tisíců paží,
ve věčnosti bolestné něhy, jež od věků do věků prýští!

Ve vášnivém tepotu věčného Srdce, jež tisíci údery buší,
v tušení, jež prochází hroby a svítí z budoucích zoří,
v tajemství Zrání, jež v jedné duši slívá tisíce duší
a pohledem letícím věky na tváři zpřízněné hoří.

Vteřiny

Dýcháním věčna rosíš mé květy, když nivy mé práhnou,
jím lípy mé před okny chví se a větvemi zvoní mi sklem;
z moří poslední noci mé noci jak oblaky táhnou
tížené třesením zarudlých hvězd a odvěkým snem.

Mé vteřiny tekou jak prosakující krůpěje teskného mžení
dnem mým do zahrad mé smrti, kde zraje soumraků mystický plod;
šelestí v duši mé jak raněných listů krvavé chvění,
bodají zraky mé reflexem západu v hladinách neznámých vod.

Pozdravy z druhého břehu, jež ke mně vichry tajemství svály!
Sesutí budoucích cest, jež křísí v hlubinách zalkání ech!
Údery tichem, jak znamení v noci, když přítel umírá v dáli
a jeho přízrak se plíží v sírově ozářených snech!

Škytnutí nárazu, z něž prýští zvonění hudebních strojů
nesené rytmy staletých hodin, duše minulých let

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.